

gondolatainak eresztékei közül is elő-elővillan az agysejteket bizsergető humor: „Illés Béla hosszabb betegszabadságra elvonult az Irodalmi Újság főszerkesztői székéből, ami hasznára vált a hetilapnak.”

Interjúi és tanulmányai mellett találunk a kötetben róla szóló írásokat is. A hetvenedik születésnapjára összeállított kéziratos emlékkönyv néhány szerzőjének (Németh Lajos, Konrád György, Litván György) tisztelgő gondolatait. És ő is közzétesz néhány rövidebb lélegzetű szöveget. Azt, amelyben az ifjabb pálya-, küzdő- és börtöntársat, Tánczos Gábort búcsúztatja, azt, amellyel az idősebb pálya-, küzdő- és börtöntárs, Donáth Ferenc síremléke előtt tisztelg. A beszédet, amit Bibó István sírjánál mondott, akinek hiányát most érezzük igazán torokszorítóan, és a Nagy Imre kései ravatalánál, negyedmillió ember harangzúgásos és csöndet visszhangzó előterében elhangzott szavait: „Nagy Imre üzenete ma időszerűbb, mint valaha. Csak a különbözőképpen gondolkodók és cselekvők kölcsönös türelme és engedékenysége, az előlegezett bizalom szellemében ragadhatjuk meg a kivételes, biztató lehetőséget, csak így valósíthatjuk meg a történelmi feladatot, csak így biztosíthatjuk a békés átmenetet egy európai, korszerű, szabad és demokratikus társadalomba. (...) Szabad hazát, jogállamot, tisztességes megélhetést. Olyan demokratikus, szociális, igazságos és törvényes társadalmat, amilyent a felkelt nép 1956 októberében megálmodott, és amely valóban az intézményes rend és a béke országa lesz.” (Szabad Tér Kiadó, 1989.)

KOVÁCS ISTVÁN

CSIKÓS ANDRÁS GRAFIKÁJA